

Lélekrengés

*Az éjből napra ütöm föl fejem
s a legyezőként nyíló értelem*

*megmámorít; szavamban erő s öröm;
forrás fakad a legbelső körön*

*és szétárad; én csak kísérem,
akár egy zerge, ugrálgatva hegyélen,*

*s egyszerre hatszögletű napom
egyik fala bedől, és csupa rom,*

*emberi sitt, darabos sötét omlik körém,
lélek sebződik a szavak kövén,*

*roppan a fal s a föld, lapátzaj, ömlik
a por, a test szorong, beékelődik;*

*a szívben félreérti nincset a van,
s a szó egy útkeresztvezetésben szónak rohan;*

*nagy csattanás; szilánkra hull a béke:
egy tömbben
nem maradhat — kihajt a törmeléke*

*Mi alatt parázslott, lángra kap: az ének, ének.
S elhamvadnak az oktalan beszédek.*

A szeretet súlya

*Pojácasüst. Agytrombita. Virágoár.
Hajszálnyi rést, amelyen kilátnál.*

*Tiéd a gáz, a gőz, a füst. Futurista szimat,
de nem bírod sóhajtásaidat.*

*Hogyan, hogyan? Arc az arcba mélyed
Gyönggyel kirakva a fekélyed.*

Ezüstözött varjúcsapat károg,
bokáig ér a mindentudásod.

Gerjeszt a száj, kínál, csücsörít, tukmál,
igézőbb egy szuper-profi hazugnál.

Ne legyen mindened, csak egy.
Ez a legreménytelenebb.

* * *

Sodrában élek. Szélben a pehely.
A súlya lenyom. A szárnya emel.

Bármerre jár, a léte hossza
halál-bástyák közt fölzáslózva.

Nem harsonázzák. Bukdácsol, lerogy.
S bukva röpül. Magában, valahogy.

Kívül marad, maradhat; közép.
Úgy késztet, mint színeit a kép.

Buzgólkodásod egy szóval lerontja;
ne bizonygasd, éppen a fordítottja.

Mert mégse az. Több és más; olyan. Lehet,
egy csóró szívért nyomban lépre megy.

Felhőkakukkvár csúcsán kakas-horog
tekintetétől folyton nyikorog.

Mindenki Péter. Háromszor rikolt
a vaskakas ma is, ha fõnt a hold.

Az erõtlen erõs ingyen roskadozik.
Eljön, bizony; mégis csak most van itt.

Merülj sötétbe... Hatalmas? Ugyan.
Szabad Madár. Leszárnyal, fölzuhan.